

Vámos György - 6-3

2011 november 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

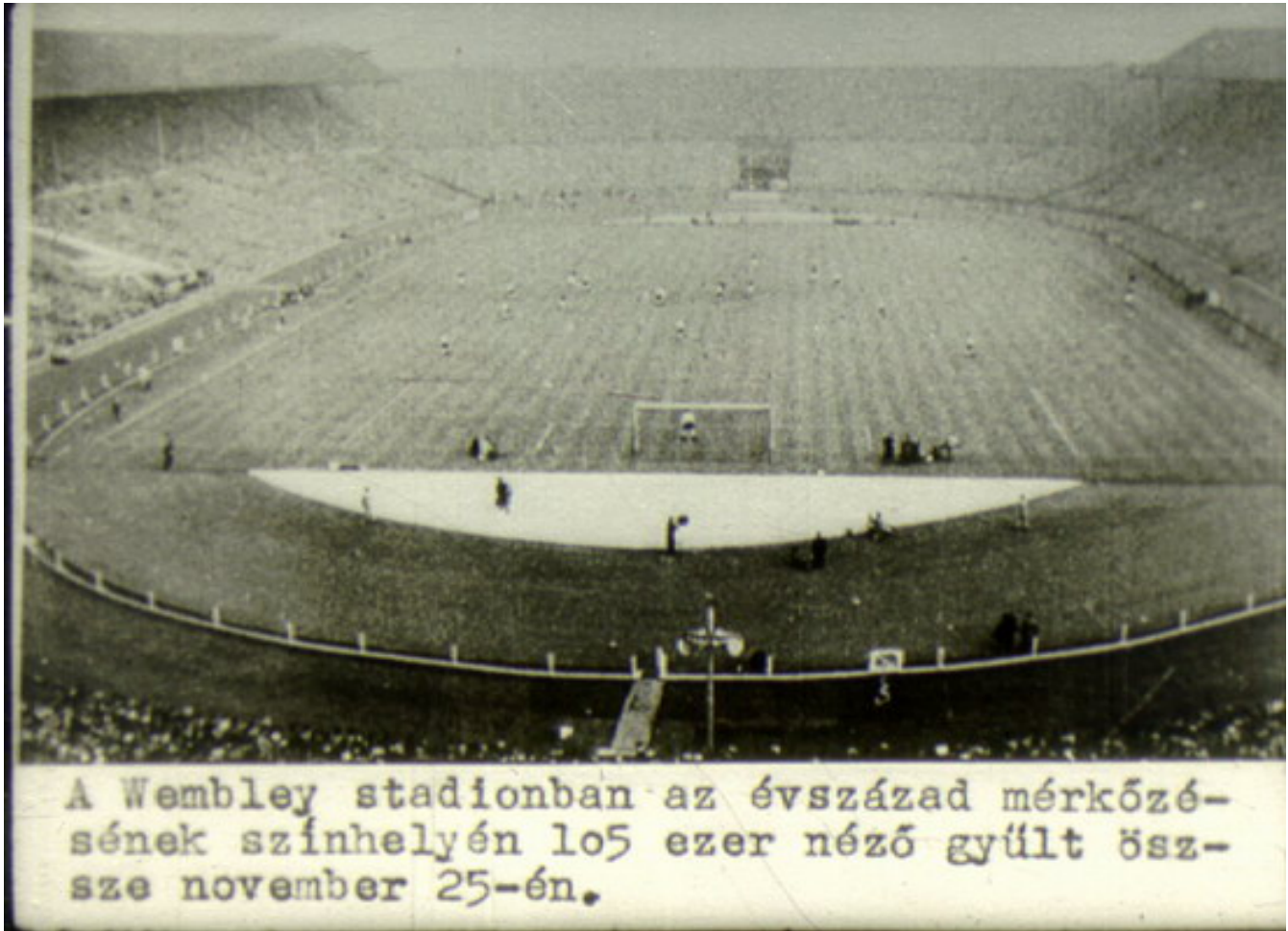
- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az 1952-es helsinki olimpia óriási diadal volt a magyar sport számára. Ezt a sikert azóta sem sikerült megismételni. Akkor többek között a magyar labdarúgó-válogatott is aranyérmes lett. Sebes Gusztáv szövetségi kapitány már akkor készült arra, hogy a magyar válogatott megmérkőzzön Angliával, és már ott, az olimpián lekötötte az angolok elleni mérkőzést

Az angolok akkor már kilencven éve veretlenek voltak, azonban Sebes bízott a csapatában, hiszen a magyar válogatott nemcsak az olimpiai aranyérem miatt, hanem sorozatos győzelmei okán is a világ egyik legerősebb csapata volt. Sebes szoros kapcsolatot ápolt Rákosiékkal, és élvezte a vezetés bizalmát, mivel a hazai kommunista politikusok semmit sem szerettek volna jobban, mint bebizonyítani, hogy a szocialista tábor legerősebb futballcsapata Magyarorszáé. Mindettől függetlenül azonban Rákosi nehezményezte, hogy a kilencven éve veretlen angolok ellen Sebes engedély nélkül lekötötte a mérkőzést, így aztán még az is kétséges volt, hogy megadják-e az engedélyt az angliai kiutazáshoz, mert a legfelsőbb vezetés rettenetesen félt az esetleges kudarctól. Végül aztán sikerült meggyőzni őket arról, hogy az aranycsapat egyfajta propaganda a béketábor számára, hiszen nemcsak Európa, hanem az egész futballvilág figyelmét felkeltette az 1953. november 25-i összecsapás. Ezen előzmények miatt a magyar csapatra rettenetes nyomás nehezedett, így készültek a nagy mérkőzésre.

Ilyen előzmények után érkezett el a nap, amikor több mint százezer ember szorongott a kilencvenezer férőhelyes Wembley-stadionban, Londonban. A játékvezető, a világhíró Leo Horn és partjelző társai hollandok voltak. A csipő, ködös londoni időben Grosics, Buzánszky, Lóránt, Lantos, Bozsik, Zakariás, Budai II., Kocsis, Hidegkuti, Puskás és Czibor lépett pályára. A magyar válogatott a hetvennyolcadik percben cserélt. Grosicsot Gellér Sándor váltotta a kapuban.

Az angolok szintén félelmetes csapattal futottak ki a pályára: Merrick, Ramsey, Johnston, Eckersley, Wright, Dickinson, Matthews, Taylor, Mortensen, Sewell, Robb. Az angolok szövetségi kapitánya Walter Winterbottom volt.

Az „évszázad mérkőzése” óta ötvennyolc év telt el. Sajnos már csak Grosics és Buzánszky él a kezdőcsapatból. A magyar csapat már az első percben gólt szerzett Hidegkuti révén, majd ezt még kétszer megismételte a huszonkettedik és az ötvenharmadik percben. Puskás Öcsi kétszer volt eredményes. Bozsik, aki mindmáig az egyetlen százszoros válogatott, az ötvenedik percben talált az angolok kapujába. Az angolok részéről Sewell a tizennegyedik percben, és Mortensen a harmincnyolcadik percben volt eredményes. Az ötvenhetedik percben pedig Ramsey tizenegyesből szerzett gólt. Az angol csapatkapitány, Wright sokáig tartotta a világrekordot, százöt alkalommal volt válogatott.

A mérkőzés után Sebes fellélegezhetett, a magyar csapat fényes diadala t igazolta. Rákosiék természetesen a kommunizmus diadalaként ünnepelték a világraszóló győzelmet. 1954. május 23-án hatalmas sportünnepre készülődött az ország. Az angolok visszavágóra érkeztek Budapestre. Mindkét mérkőzést Szepesi György közvetítette, milliók hallgatták rádióan a magyar válogatott immár második megsemmisítő győzelmét az angolok felett. Megszületett a pesti szlogen, az angolok egy hétre jöttek és 7–1-re mentek.

Az aranycsapat diadalútja az 1954-es svájci világbajnokság döntőjéig tartott. Máig is megmagyarázhatatlan módon a berni döntőben Németország 3–2-re legyőzte a magyar válogatottat. Noha előtte a világbajnokság egy korábbi mérkőzésén 8–3-as megsemmisítő vereséget mértek a magyarok a németekre. Véget ért az aranycsapat diadalmenete.

Sokan sokféleképpen próbálták azóta is magyarázni, hogy vajon miért veszítettünk a németek ellen. Sebesre dühöngő tömeg várt az elvesztett világbajnokság után. Az emberek t tettek felelőssé a vereségért. Napokon keresztül kellett rízni Sebes házát, mert az emberek hamar elfelejtették a korábbi fantasztikus sikereket. Abban az időben, amikor az aranycsapat győzelmet győzelemre halmozott, akár két-három világverő csapatot is ki tudott volna állítani a magyar labdarúgás. Ne feledkezzünk el olyan nagyságokról, mint Kovács I., Szojka, Börzsei, Szusza, Szilágyi I., Csordás, Palotás, akik mind-mind a világ bármelyik válogatottjában kezdőjátékosok lehettek. Én elfogult vagyok. Két játékos nekem nagyon hiányzik ebből a világverő válogatottból. A tragikus sorsú Újpest-játékos, Szűcs Sándor, akit kivégeztek, és Sándor Csikar, aki csak azért nem férhetett be a világverő csapatba, mert Kocsisnak – a világ legjobban fejelő játékosának – a legjobb barátja Budai II. volt. Sándor Csikar sokszor mesélt az évszázad mérkőzéséről.

Többször említette, hogy sokszor szokott gondolni arra, t játszik Londonban vagy a berni világbajnokságon, ahol szintén nem kapott játéklehetőséget. Mindennap látom az aranycsapatot, mivel a 6–3-as mérkőzésről készült egy tablókép. Egyetlen példány létezik belőle. A féltve őrzött relikvián már kezd megkopni a játékosok aláírása, de

gondolataimban él az egész csapat, azok is ugyanúgy, akik korábban elhunytak. Olyan szerencsés lehettem, hogy az összes játékost személyesen ismertem, mivel nagyapám és apám jó barátságban, ismeretségben volt velük. A kis tablót – amelyet Lóránt Gyulától kapott barátsága jeléül – nagyapám testvére küldte el nekem Frankfurtból a hatvanas évek végén.

Ne feledkezzünk meg a világ egyik leghíresebb menedzseréről – aki annak idején a legtöbb játékost adó Honvéd mindenese volt –, Östreicher Emilről se, akit szintén barátság fűzött nagyapámhoz, és Frankfurtban él? – azóta elhunyt – testvéréhez. Továbbá emlékezzünk meg még egy játékosról, aki szintén a világ egyik legjobbja volt. Vajon a csatársor melyik posztjára került volna Kubala László, ha nem hagyja el az országot, hogy Barcelona futballcsapatának sikereihez járuljon hozzá? Sajnos már ? sincs az élők sorában. Ez volt a híres világver? válogatott. Áldott legyen minden játékos emléke, és a még élők éljenek sokáig, hogy mesélhessenek minél többet az utókornak arról a csodáról, amelynek részesei lehettek.

Vámos György, magyarhirlap.hu

Ajánló